

3 Евангелля св. Яна

Набліжалася юдэйская Пасха, і Езус прыйшоў у Ерузалем. І знайшоў у святыні тых, хто прадаваў валоў, авечак і галубоў, і мянялы сядзелі там. І зрабіў бізун з вяровак, і павыганяў усіх са святыні, а таксама авечак і валоў, грошы мянялаў парассыпаў, а сталы папераварочваў. А прадаўцам галубоў сказаў: “Забярыце гэта адсюль і не рабіце дому Айца Майго домам гандлю”. І прыгадалі вучні Ягоныя, што напісана: “Клопат аб доме Тваім з’ядае Мяне”.

На гэта юдэі сказалі Яму ў адказ: “Які знак пакажаш нам, што можаш гэтак рабіць?” Езус сказаў ім у адказ: “Зруйнайце святыню гэтую, і Я за тры дні ўзнясу яе”.

І сказалі юдэі: “Гэтая святыня будавалася сорок шэсць гадоў, а Ты ўзнясеш яе за тры дні?”

Казаў жа Ён пра святыню цела свайго. І калі Ён уваскрос з мёртвых, то вучні Ягоныя ўспомнілі, што Ён казаў гэта, і паверылі Пісанню і слову, якое казаў Езус.

І калі Ён быў у Ерузалеме на свяце Пасхі, многія, убачыўшы ўчыненныя Ім цуды, паверылі ў імя Ягонае. Але сам Езус не давяраўся ім, бо сам ведаў усіх і не меў патрэбы, каб хто сведчыў пра чалавека, бо сам ведаў, што было ў чалавеку. †

Ян 2, 13–25

Трэба сцерагчыся Божлага гневу!

Самым каштоўным у Евангеллі з’яўляецца гэты апошні сказ. Ён можа абуджаць у сэрцы неспакой, але для вучня Хрыста гэта гарантыя таго, што Хтосьці дакладна ведае, кім мы на самой справе з’яўляемся. А ведаючы пра нас усё, не адмаўляецца ад нас. Ён няспынна аднаўляе свой давер. Ён гатовы за нас памерці і для нас уваскрэснуць. А калі трэба, то і раптоўна прыгадаць, каб мы ўшанавалі тое, што належыць Богу. Справы могуць ускладніцца, калі мы ўзгадаем, што нашае цела з’яўляецца “Божай святыняй, і што Святы Дух жыве ў нас”.